

spørgsel, thi jeg erkjender, at i Almindelighed skal man ikke røre ved det Slags Sager her i Salen. Jeg erkjender nemlig, at det hører til Hs. Majestæts Kongens Prærogativer, at han blandt Embedsmændene kan affædige, hvem han vil, uden at angive noget Motiv dertil, og dernæst maa jeg ogsaa af en anden Grund ansee det for lidet ønskeligt, at det Slags Sager komme ind i Rigsdagen, idet Rigsdagen nemlig derved vilde faae et altfor overvældende Arbejde. Smidlertid har jeg troet, at man med denne Sag kunde gjøre en Undtagelse, og jeg maa nu henhænde til det høie Thing, hvorvidt det samstemmer med mig heri eller ikke. For nogenlunde at oplyse Sagen, idetmindste i dens Grundtræk, er det mig nødvendigt at gaae tilbage til 1857. Saavidt jeg kan see, er den første Grund eller Anledning til den Affæd, hvorover Capitain Beck beklager sig, den, at han var tilstede ved en Exercits nede paa Grønnehave tilligemed Lieutenant Kovsing og Major Møller, og der skal have yttret sig til Major Møller paa en Maade, som Lieutenant Kovsing fandt sig fornærmet over, idet han troede, at Capitain Beck derved traadte ham for nær. Et Par Dage derefter gik Lieutenant Kovsing, Capitain Baupell og Capitain Beck sammen paa Gaden og talte om, hvad der var passeret den Dag, hvorover Lieutenant Kovsing yttrede sig meget utilfreds, og det endte med, at Capitain Beck troede sig fornærmet og forlangte Sagen nærmere undersøgt. Der blev nu optaget Forhør, og disse endte med, at Lieutenant Kovsing fik en Trettesættelse af Retsens Præsæs. Man forlangte derpaa Acterne i den Anledning udliveredede og fik dem, og efter en Fremstilling, som jeg maa ansee for sandfærdig, dannede der sig en Slags Complot mellem forskellige Lieutenanter, som udsprede cerefrænkende Beskyldninger imod Capitain Beck, hvilket foranledigede ham til at andrage paa en Undersøgelse af Sagen. Der blev derpaa nedsat en Krigsret i Helsingør, som kom til det Resultat, at Capitain Beck var uden Skyld. Efterat Acterne fra sidstnævnte Sag havde været indsendte til Krigsministeriet, befalede Ministeriet, at der skulde anlægges Sag imod Lieutenant Kovsing, Capitain Baupell og flere

Andre ved en Stabs-Krigsret i Helsingør. Jeg anseer det for upassende her at give en samlet Fremstilling af de lange Forhører, som nu fandt Sted, og navnlig et Træteri, der opstod mellem de forskjellige Parter om et ganske enkelt Ord, nemlig Ordet: „Commando“; idet man tvistedes om, i hvad Betydning dette Ord skulde tages, men indskrænker mig til at gjøre opmærksom paa, at ved denne Stabskrigsret blev Capitain Baupell, Lieutenant Kovsing og flere andre Lieutenanter dømt deels til Fæstningsarrest og deels til Arrest paa Hovedvagten. Kort efter blev denne Krigsretsdom stadfæstet af Hs. Majestæts Kongen; men nogle Dage efter fik Capitain Beck sin Affæd. Der blev nemlig skrevet fra Krigsministeriet til den daværende Bataillonscommandeur, Oberst Risfen, og i denne Skrivelse blev der ikke alene meddeelt Affædigelsen, men tillige de Motiver, paa Grund af hvilke Affædigelsen havde fundet Sted, Noget, der, saavidt mig bekendt, ellers aldrig plejer at ske ved Affædigelser, men det skete denne Gang, og Capitain Beck er i Besiddelse af en Affkrift af den Skrivelse, hvori Oberst Risfen blev underrettet om Affædigelsen og Motiverne dertil, og jeg maatte maaskee tillade mig at oplæse den. Krigsministeren skriver saaledes: „Hvorvel Sagens reent juridiske Behandling ikke har givet Anledning til directe at inddrage Capitain Beck under samme, er Ministeriet dog ved at gjenneagaae Sagens Acter og ved Referatet for Hs. Majestæts Kongen kommet til den bestemte Erkjendelse, at Capitain Becks Stilling som Officer, efter hvad der er foresaldet, vil være ubeholdbar, og derfor hans Forbliven i Tjenesten, hvadenten ved den Bataillon, i hvilken han nu tjener, eller ved en anden, let kunde compromittere Overholdelsen af Disciplinen, saa at Ministeriet har seet sig nødsaget til allerunderdanigst at andrage for Hs. Majestæts Kongen paa hans Affædigelse af Krigstjenesten med den ham ifølge Pensjonsloven tilkommande Pension, om hvis nærmere Bestemmelse der vil blive indledet Correspondance med Finantsministeriet.“ Dette synes at være en underlig Ende paa en retslig Undersøgelse. Jeg kan forstaae, om Krigsministeren for Kongen havde andraget